

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **PharmDr. K. U.**, zastoupeným Mgr. Marií Klinerovou, advokátkou se sídlem V Jámě 699/1, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2018, čj. MZDR 14074/2016-2/FAR, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 3. 2019, čj. 6 Ad 12/2018-69,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 3. 2019, čj. 6 Ad 12/2018-69, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Státní ústav pro kontrolu léčiv (dále jen „správní orgán I. stupně“) příkazem ze dne 29. 10. 2015, čj. sukl195092/2015, uložil žalobci (dále „stěžovatel“) jako poskytovateli zdravotních služeb v Lékárně Nad Primaskou pokutu ve výši 100 000 Kč za správní delikt podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále „kontrolní řád“), neboť nepředložil na základě výzvy k předložení dokladů ze dne 11. 9. 2015 požadované doklady, a to smlouvy mezi stěžovatelem a společností transmed Transport GmbH, standardní operační postup o přepravě vztahující se k zásilkovému výdeji Lékárny Nad Primaskou a úplnou smlouvu mezi společností Pilulka Distribuce s.r.o. a stěžovatelem v plném znění vč. veškerých dodatků a příloh, neboť předložená smlouva obsahovala pouze přílohu č. 2, čímž porušil § 10 odst. 2 kontrolního řádu. Proti příkazu podal stěžovatel neodůvodněný odpor. Následně správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 15. 1. 2016, čj. sukl13484/2016, uložil stěžovateli za tento správní delikt pokutu ve výši 80 000 Kč. Proti rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, o kterém žalovaný rozhodl tak, že upravil výrok rozhodnutí

správního orgánu I. stupně v části týkající popisu skutku, splatnosti pokuty a náhrady nákladů řízení. Ve zbývající části žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[2] Následně podal stěžovatel u Městského soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí žalovaného, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl.

[3] Městský soud uvedl, že pro právní hodnocení není podstatné, zda příslušné listiny byly správnímu orgánu I. stupně doručeny, ale zda mu byly doručeny v průběhu kontroly. Stěžovatel listiny, případně tvrzení o jejich neexistenci, v průběhu kontroly nepředložil a učinil tak až po vydání příkazu. Správním deliktem bylo nepředložení těchto listin na výzvu správního orgánu I. stupně v průběhu kontroly. Takto splněná povinnost je proto opožděná. Vydání příkazu není další výzvou či jiným prodloužením stanovené lhůty nebo dalším výkonem kontroly, ale zahajuje se jím již řízení o spáchaném deliktu. Podáním ze dne 5. 10. 2015 stěžovatel předložil neúplnou dokumentaci, která nedokládala stav u stěžovatele v době provedení kontroly (smlouva mezi společností Pilulka Distribuce s.r.o. nebyla předložena v plném znění, smlouva mezi stěžovatelem a společností transmed Transport GmbH předložena nebyla a stěžovatel nic netvrdil o její neexistenci, standardní operační postup o přepravě vztahující se k zásilkovému výdeji byl předložen ve znění, které bylo účinné až od 30. 8. 2015). Tímto postupem naplnil skutkovou podstatu správního deliktu, neboť jím předložená dokumentace nebyla úplná a nevyčerpala povinnosti stanovené výzvou ze dne 11. 9. 2015.

[4] Městský soud neshledal, že by povinnosti uložené danou výzvou byly nejasné a nebylo tak patrné, co správní orgán I. stupně po stěžovateli požaduje. Požadavek se vztahoval k předložení smlouvy v plném znění, včetně dodatků a příloh, dalších smluv a standardního operačního postupu o přepravě. Žádné časové omezení platnosti požadovaných listin není ve výzvě obsaženo a ani z ní neplyne. Pokud stěžovatel neměl k dispozici dokumentaci požadovanou v bodě 2 výzvy, měl tuto skutečnost správnímu orgánu I. stupně sdělit. Rovněž z výzvy nevyplývá, že se předložení standardního operačního postupu mělo vztahovat k době, která by nesouvisela s dobou kontroly. Stěžovatel nebyl potrestán za nepředložení neexistujícího dokumentu, nýbrž za nesplnění povinnosti při kontrole. K namítané nepřiměřenosti délky lhůty pro předložení požadovaných listin městský soud uvedl, že žalovaný výslovně krátkost této lhůty v odůvodnění rozhodnutí uznal a vycházel z ní. Správní orgán I. stupně po stěžovateli nevyžadoval doložení notorií či skutečností, které mohl znát ze své úřední činnosti, nýbrž požadoval podstatnou dokumentaci týkající se provozu lékárny a výdeje léčiv, což jsou skutečnosti, které mohl sdělit a doložit pouze stěžovatel. Bylo proto po stěžovateli legitimně požadováno splnění povinnosti, k níž byl vyzván, s ohledem na řádnou kontrolu při provozu lékárny. Materiální stránka skutkové podstaty správního deliktu tak byla rovněž naplněna.

[5] Pokud jde o námitku týkající se výše uložené pokuty, městský soud uvedl, že tato námitka byla poprvé vznesena až v řízení před soudem. Zdůvodnění výše uložené pokuty je podrobně obsaženo v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který uvedl, že stěžovateli byla několikrát poskytnuta možnost splnit svou povinnost, což zhodnotil jako přítěžující okolnost. Jako polehčující okolnost shledal správní orgán I. stupně skutečnost, že se jedná

pokračování

o první porušení kontrolního řádu stěžovatelem a že nebyl prokázán negativní vliv na veřejné zdraví. Výše uložené pokuty byla posouzena ve vztahu k zákonným kritériím (§ 17 odst. 2 kontrolního řádu) a byla uložena v zákonné sazbě. Ke zneužití správního uvážení proto nedošlo. Stěžovatel v žalobě rovněž neuvedl ve vztahu ke své osobě nic, co by nasvědčovalo jeho tvrzení o likvidačním charakteru pokuty. Závěrem městský soud neshledal případným odkaz stěžovatele na rozsudek městského soudu ze dne 26. 1. 2018, čj. 9 Ad 20/2015-56, neboť každý skutkový případ i úvaha o výši uložené pokuty je jiná a nelze bez většího srovnání pouze porovnávat výši pokuty a spáchaný delikt, jestliže navíc pokuta uložená ve věci vedené pod sp. zn. 9 Ad 20/2015 je ve své výši velmi podobná.

II. Obsah kasační stížnosti

[6] Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, podle jejího obsahu z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[7] Stěžovatel úvodem shrnul žalobní argumentaci v bodech I. až III. kasační stížnosti. Následně se v bodě IV. věnoval jednotlivým kasačním důvodům. V žalobě namítl, že správní orgán I. stupně ve výzvě stanovil lhůtu k doplnění dokladů do 15. 9. 2015. Tato lhůta uplynula ještě před doručením výzvy dne 16. 9. 2015 a byla tedy objektivně nesplnitelná a nepřiměřeně krátká. Městský soud na tuto námitku pouze uvedl, že fakticky byla lhůta mnohem delší a běžela až do dne vydání příkazu. Více se touto námitkou nezabýval. Rozhodnutí proto trpí vadou, která mohla být důvodem pro zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť důvodem uložení pokuty bylo nedoplnění podkladů v objektivně nesplnitelné lhůtě, což je v rozporu s čl. 1 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 a 2 Ústavy České republiky. Stěžovateli byla rovněž upřena objektivní možnost podání žádosti o prodloužení této lhůty. Městský soud dospěl k zjevně nesprávnému právnímu názoru, jestliže tvrdí, že mohlo dojít k naplnění skutkové podstaty správního deliktu tím, že v objektivně nesplnitelné lhůtě stěžovatel nedoplnil požadované dokumenty. Správní rozhodnutí je proto nicotné.

[8] Stěžovatel dále namítá, že se městský soud držel formalisticky dikce zákona, aniž by zohlednil smysl a účel dané právní normy. Stěžovatel byl dostatečně aktivní a součinný při kontrole. To, že některé doklady nedodal, bylo odůvodněno nejasným požadavkem správního orgánu I. stupně a určením objektivně nesplnitelné lhůty. Městský soud nijak nereflektoval skutečnost, že správní orgán I. stupně porušil zásadu hospodárnosti a zásadu subsidiarity výkonu veřejné moci (§ 6 odst. 2 správního řádu) tím, že po stěžovateli požadoval dodání výpisu z obchodního rejstříku, jež je veřejně dostupný, a závazného stanoviska k technickému a věcnému vybavení zdravotnického zařízení, které správní orgán I. stupně vydává sám a je mu tak znám z úřední povinnosti. Městský soud významově zaměňoval pojem kontrola s kontrolou na místě (např. v bodě 20 rozsudku městského soudu). Rozhodnutí proto působí nepřesvědčivě. Stěžovatel je přesvědčen, že nebyla naplněna skutková podstata správního deliktu, za který je trestán, neboť vynaložil veškeré možné úsilí, aby splnil své povinnosti stanovené správním orgánem I. stupně ve výzvě. I kdyby tomu tak nebylo, tak obsah dokumentů, které nedoplnil podáním ze dne 5. 10. 2015, není z pohledu prováděné kontroly důležitý, aby jejich nedoplnění představovalo

porušení zájmu chráněného kontrolním řádem. Nemohlo proto dojít k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty správního deliktu.

[9] Výše uložené pokuty je nepřiměřená jak samotnému skutku, tak době uběhlé od dotčené kontroly do vydání pravomocného rozhodnutí (téměř tři roky). Mezitím stěžovatel ukončil své podnikání a provozování Lékárny Nad Primaskou. I kdyby správní delikt spáchal, potom by v době vydání rozhodnutí žalovaného nebyl žádný společenský zájem na jeho potrestání. Výše pokuty je rovněž zcela nepřiměřená tomuto zájmu. Městský soud se s tímto zneužitím správního uvážení vypořádal tak, že bylo konkrétně zdůvodněno proč a v jaké výši došlo k uložení pokuty. Nezhodnotil však jakkoliv blíže její výši a přiměřenost a nijak se nevypořádal s argumentací a námitkami stěžovatele. Přestože stěžovatel na jednání před soudem navrhl moderaci výše uložené pokuty, městský soud se k tomuto návrhu nijak ve svém rozhodnutí nevyjádřil, což může být důvodem pro zrušení rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2013, čj. 7 As 8/2013-31). Případně stěžovatel navrhuje, aby moderaci výše uložené pokuty provedl Nejvyšší správní soud. Výše uložené pokuty má zjevně likvidační charakter. Správní orgán I. stupně nepřihlédl k osobním a majetkovým poměrům pachatele. Městský soud však nedostatek v předchozím správním řízení klade za vinu stěžovateli.

[10] Stěžovatel v žalobě odkázal na obdobnou věc vedenou u městského soudu pod sp. zn. 9 Ad 20/2015. Městský soud se však tímto argumentem a související věcí vůbec nezabýval, čímž došlo k porušení práva na spravedlivý proces tím, že městský soud apriorně vybíral pouze ty důkazy, které podpořily jeho závěr, aniž by věc posuzoval komplexně a v souvislostech.

[11] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že je důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval vytýkanou nepřezkoumatelností rozsudku městského soudu (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Pouze je-li napadený rozsudek přezkoumatelný, může Nejvyšší správní soud přistoupit k věcnému hodnocení uplatněných námitek. Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost v tom, že se městským soud nevypořádal s některými žalobními námitkami a s návrhem na moderaci výše uložené pokuty, tedy v nedostatku důvodů napadeného rozsudku.

[14] Nejvyšší správní soud se v obecné rovině k nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů mnohokrát vyjádřil (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS). Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména tehdy, pokud není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námitky za liché či mylné nebo proč nepovažoval právní argumentaci v

pokračování

žalobě za důvodnou, případně opomene-li krajský soud přezkoumat některou ze žalobních námitek.

[15] Stěžovatel namítá, že městský soud nijak nerefletoval skutečnost, že správní orgán I. stupně porušil zásadu hospodárnosti a zásadu subsidiarity výkonu veřejné moci tím, že po stěžovateli požadoval dodání výpisu z obchodního rejstříku a závazného stanoviska k technickému a věcnému vybavení zdravotnického zařízení. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k závěru, že je tato námitka důvodná. Stěžovatel v žalobě poukázal na skutečnost, že některé z příloh smlouvy uzavřené se společností Pilulka Distribuce s.r.o., byly správnímu orgánu I. stupně známy z úřední činnosti, případně byly veřejně dostupné. Mohlo proto dojít ze strany správního orgánu I. stupně k porušení povinnosti zbytečně nezatěžovat dotčené osoby zakotvené v § 6 odst. 2 správního řádu. Městský soud v bodě 26 napadeného rozsudku k této námitce toliko uvedl, že „[p]o žalobci nebylo vyžadováno doložení notorií či skutečností, které může správní orgán znát ze své úřední činnosti, ale podstatné dokumentace týkající se provozu lékárny a výdeje léčiv, což jsou skutečnosti, které může sdělit a doložit pouze žalobce, neboť se týkaly jím provozované lékárny.“ Přestože se na první pohled může zdát, že se městský soud námitkou stěžovatele zabýval, vypořádání městského soudu se zcela míjí s podstatou žalobního bodu. Jestliže přílohou výše zmíněné smlouvy byl např. výpis z obchodního rejstříku nebo rozhodnutí, které sám správní orgán I. stupně vydal, měl se městský soud zabývat tím, zda stěžovatel s ohledem na § 6 odst. 2 správního řádu neposkytl dostatečnou součinnost stran smlouvy uzavřené se společností Pilulka Distribuce s.r.o. již tím, že předložil správnímu orgánu I. stupně zmíněnou smlouvu bez příloh, které měl správní orgán I. stupně k dispozici nebo byly veřejně dostupné. Argumentace městského soudu tak nereaguje na žalobní námitku stěžovatele. Z odůvodnění napadeného rozsudku proto nelze seznat, z jakých důvodů považoval městský soud žalobní námitku za nedůvodnou, minimálně z toho důvodu, že městský soud nevysvětlil, proč se na rozdíl od stěžovatele domnívá, že jím konkrétně uvedené přílohy může doložit pouze stěžovatel. Napadený rozsudek je proto v této části nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[16] Nejvyšší správní soud dále přisvědčuje stěžovateli, že se městský soud nijak nezabýval tvrzenou nepřiměřeností uložené pokuty, resp. se opomněl zabývat důvody, pro které stěžovatel výši uložené pokuty považuje za nepřiměřenou. Městský soud toliko uvedl, že ze strany správního orgánu I. stupně k zneužití správního uvážení nedošlo, neboť výši pokuty, jež byla uložena v zákonné sazbě, zdůvodnil podle zákonných kritérií (§ 17 odst. 2 kontrolního řádu). Stěžovatel však v žalobě namítl, že je pokuta nepřiměřená jednak s ohledem na dobu, jež uběhla od kontroly do jejího pravomocného stanovení, jednak s ohledem na samotný skutek, neboť stěžovatel řádně spolupracoval se správním orgánem I. stupně i bez hrozby donucení. Jelikož se městský soud těmito důvody nepřiměřenosti pokuty nezabýval, zatížil napadený rozsudek v této části vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

[17] Nejvyšší správní soud rovněž shledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným v rozsahu vypořádání námitky proti nepřiměřenosti uložené pokuty ve vztahu k stěžovatelem namítanému rozsudku sp. zn. 9 Ad 20/2015. Stěžovatel na podporu své argumentace o nepřiměřenosti uložené pokuty v žalobě poukázal na jiný případ porušení povinností podle § 10 odst. 1 a odst. 2 kontrolního řádu. Stěžovatel v žalobě uvedl, že

v dané věci kontrolovaná osoba odmítla inspektorům poskytnout potřebnou součinnost a inspektory vykázala z kontrolovaného místa a její jednání správní orgán I. stupně dokonce hodnotil jako nevybíravé. Přesto správní orgán I. stupně uložil nižší pokutu, konkrétně ve výši 75 000 Kč. V této situaci bylo na městském soudu, aby uvedl, proč ve věci stěžovatele je nebo není uložena pokuta přiměřená, případně v čem se liší věc stěžovatele od věci vedené pod sp. zn. 9 Ad 20/2015, a to ať již z hlediska skutkového nebo v otázce závažnosti porušení povinnosti podle § 10 odst. 2 kontrolního řádu. Obecné konstatování městského soudu, že „každý skutkový případ i úvaha o výši uložené pokuty je jiná a nelze bez dalšího většího srovnání pouze porovnávat výši pokuty a spáchaný delikt, když navíc pokuta uložení v tomto jiném správním řízení je ve své výši velmi podobná.“, je tak nedostatečné s ohledem na to, že stěžovatel poukázal na konkrétní výrazně závažnější okolnosti daného případu, které se dají s jeho věcí jistě do určité míry porovnat. Nejednalo se tak o obecný poukaz na jinou rozhodovací praxi, ale poukaz na zcela konkrétní věc, u které stěžovatel uvedl zcela konkrétní argumentaci, proč je výše jemu uložené pokuty nepřiměřená.

[18] Nejvyšší správní soud dále shledal důvodnou námitku, dle které se městský soud v napadeném rozsudku nijak nevyjádřil k návrhu na moderaci výše uložené pokuty, přestože stěžovatel na jednání před soudem tento návrh učinil.

[19] Podle § 65 odst. 3 s. ř. s. *rozhodl-li správní orgán o uložení trestu za správní delikt, může se ten, jemuž byl takový trest uložen, žalobou domáhat též upuštění od něj nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených.*

[20] Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. *rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.*

[21] Nejvyšší správní soud ze spisu městského soudu zjistil, že stěžovatel návrh na soudní moderaci pokuty vznesl až při jednání dne 14. 3. 2019, a to ve formě eventuálního petitu (pro případ, že by městský soud neshledal napadené rozhodnutí nezákonným). Ze zvukového záznamu z jednání dále plyne, že městský soud v rámci ústního zdůvodnění vyhlášeného rozsudku shledal návrh na moderaci za opožděný, neboť nebyl uplatněn v žalobě. V písemném odůvodnění napadeného rozsudku však není o učiněném návrhu na moderaci žádná zmínka.

[22] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 7. 2007, čj. 6 As 39/2006-45, dospěl k závěru, že právu žalobce navrhnout jako eventuální petit moderaci trestu odpovídá procesní povinnost soudu o tomto návrhu rozhodnout, jestliže soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zamítne. Pokud soud žalobu jako nedůvodnou zamítne a neuvede úvahy o nevyhovění návrhu na moderaci trestu v odůvodnění, zatíží rozsudek vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, pro kterou Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti takový rozsudek zruší z úřední povinnosti (shodně též rozsudek NSS sp. zn. 7 As 8/2013). Tak tomu bylo i v nyní projednávané věci. Přestože stěžovatel navrhl na jednání před městským soudem moderaci

pokračování

uložené pokuty ve formě eventuálního petitu a žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta, městský soud v písemném vyhotovení rozsudku návrh na moderaci pokuty zcela opomněl, a tudíž z něj není zřejmé, zda a jakým způsobem o návrhu rozhodl. Rozsudek městského soudu je proto nepřezkoumatelný i z tohoto důvodu. Na tomto závěru nemění nic skutečnost, že městský soud na jednání při zkráceném ústním zdůvodnění rozsudku konstatoval, že byl návrh učiněn opožděně. Podle § 54 odst. 2 s. ř. s. je soud povinen rozsudek vyhotovit písemně, a to mj. včetně odůvodnění. Pakliže městský soud dospěl k závěru, že byl návrh na moderaci pokuty podán opožděně, měl v odůvodnění písemného vyhotovení rozsudku tuto skutečnost uvést včetně důvodů, které ho k tomuto závěru vedly. Pouze v takovém případě by byl umožněn řádný přezkum napadeného rozsudku Nejvyšším správním soudem.

[23] Nejvyšší správní soud k tomu pouze poznamenává, že se otázkou opožděnosti návrhu na moderaci pokuty již zabýval např. v rozsudku ze dne 30. 11. 2005, čj. 1 As 30/2004-82, a ze dne 19. 12. 2013, čj. 2 As 130/2012-20, č. 2992/2014 Sb. NSS.

[24] Přestože Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že je napadený rozsudek z výše uvedených důvodů nepřezkoumatelný, nebrání tato vada přezkumu dalších kasačních námitek. Jak totiž vyplývá z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS, důvod nepřezkoumatelnosti rozhodnutí posuzujícího více oddělitelných skutkových nebo právních otázek může být dán i toliko ve vztahu k některým z nich. Ostatní oddělitelné skutkové nebo právní otázky soud přezkoumá vždy, má-li jejich řešení význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci.

[25] Stěžovatel namítá, že se městský soud blíže nezabýval tím, že lhůta k doplnění uplynula ještě před doručením výzvy a byla tak objektivně nesplnitelná a nepřiměřeně krátká. Stěžovateli byla rovněž upřena objektivní možnost k podání žádosti o prodloužení lhůty. Zároveň městský soud dospěl k nesprávnému právnímu závěru, jestliže tvrdí, že mohlo dojít k naplnění skutkové podstaty správního deliktu tím, že v objektivně nesplnitelné lhůtě stěžovatel nedoplnil požadované dokumenty. Nejvyšší správní soud shledal tyto námitky nedůvodnými.

[26] Nejvyšší správní soud předně podotýká, že stěžovatel mylně uvádí, že důvodem uložení pokuty bylo nedoplnění dokumentů v objektivně nesplnitelné lhůtě. Jak totiž vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, stěžovatel se správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu měl dopustit tím, že nepředložil požadované dokumenty vůbec nebo je předložil neúplné, případně nesdělil správnímu orgánu I. stupně jejich neexistenci, nikoliv však tím, že by požadované dokumenty nepředložil ve lhůtě stanovené výzvou. Žalovaný nadto přisvědčil stěžovateli a shledal lhůtu nepřiměřenou, jestliže uplynula dne 15. 9. 2015 a výzva byla stěžovateli doručena až 16. 9. 2015. Jelikož správní orgán I. stupně neposkytl přiměřenou lhůtu pro splnění povinnosti, považoval žalovaný dodání části dokumentů dne 5. 10. 2015 za včasné. Zdůraznil však, že mu není zřejmé, proč stěžovatel zároveň nedodal i další požadované dokumenty a otálel s tím až do 10. 11. 2015, tedy do doby po vydání příkazu. V tomto směru proto žalovaný změnil výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, aby z něj bylo patrné, že stěžovatel správní delikt spáchal tím, že nepředložil v přiměřené lhůtě smlouvu se společností transmed Transport GmbH a standardní operační postup o přepravě, či nesdělil informaci

o jejich neexistenci, a tím, že nepředložil v přiměřené lhůtě úplnou smlouvu se společností Pilulka Distribuce s.r.o. v plném znění vč. veškerých dodatků a příloh. Pakliže by stěžovatel všechny požadované dokumenty předložil dne 5. 10. 2015, případně sdělil správnímu orgánu I. stupně, že neexistují, pak by povinnost stanovenou ve výzvě splnil včas, jak vyplývá z rozhodnutí žalovaného. Městský soud proto rovněž nepochybil, jestliže k této námitce toliko v bodě 24 napadeného rozsudku konstatoval, že *„žalovaný výslovně krátkost této lhůty v odůvodnění rozhodnutí uznal, a z toho vycházel (srov. poslední odstavec str. 10 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Proto samotný žalobní bod, který napadá krátkost této lhůty, těžko může obstát, když napadené rozhodnutí samo tento argument žalobce uznalo a z něj vycházelo.“* Podstatou spáchaného správního deliktu totiž bylo neposkytnutí potřebné součinnosti, a to nesplněním povinnosti stanovené výzvou v plném rozsahu, nikoliv jejím nesplněním ve lhůtě do 15. 9. 2015.

[27] Z napadeného rozsudku zároveň nevyplývá, že by městský soud dospěl k závěru, že došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu tím, že v objektivně nesplnitelné lhůtě stěžovatel nedoplnil požadované dokumenty. Městský soud v bodě 20 rozsudku pouze uvedl, že *„[p]ři obecnějším posouzení deliktního jednání je třeba uvést, že žalobce nebyl potrestán za skutečnost, že by nějaké listiny správnímu úřadu nedodal, ale že tak neučinil ve lhůtě, která mu byla určena (s tím, že tato lhůta 4 dní byla odvolacím orgánem shledána příliš krátkou, fakticky však byla prodloužena na lhůtu, která uplynula od prvního sdělení žalobce na uloženou povinnost do dne vydání příkazu).“* Tento závěr je nicméně třeba chápat v širších souvislostech, neboť se vztahoval k stěžovatelem tvrzenému dodatečnému splnění povinnosti po obdržení příkazu. Nesplněním povinnosti ve lhůtě tak měl městský soud na mysli nepředložení požadovaných dokumentů do dne vydání příkazu, nikoliv ve lhůtě do 15. 9. 2015. Shodně je pak třeba nahlížet na městským soudem použité sousloví „v průběhu kontroly“. Pakliže uvádí, že správním deliktem je nepředložení listin na výzvu správního orgánu I. stupně v průběhu kontroly, pak je tím třeba rozumět nepředložení listin od doručení výzvy do dne vydání příkazu. Z napadeného rozsudku nevyplývá, že by tím měla být myšlena kontrola na místě, jak uváděl stěžovatel.

[28] Nejvyšší správní soud v této souvislosti poznamenává, že se nezabýval otázkou zákonnosti postupu správního orgánu I. stupně stran stanovení lhůty k poskytnutí součinnosti. Při přezkumu rozsudku městského soudu je totiž vázán uplatněnými kasačními námitkami. Stěžovatel poukazoval pouze na to, že byl trestán za nedodání požadovaných dokumentů v nepřiměřeně krátké lhůtě, nicméně jak bylo uvedeno, tyto námitky jsou nedůvodné, neboť žalovaný vyhodnotil, že by bylo dostatečné, pokud by požadované doklady předložil 5. 10. 2015. Nejvyšší správní soud k tomu poznamenává, že z postupu stěžovatele je ostatně zřejmé, že se domníval, že splnil svou povinnost součinnosti 5. 10. 2015. Netvrdí nic o tom, že kdyby byla lhůta delší, poskytl by ještě jiné dokumenty nebo by poskytl dokumenty v jiné podobě. Je proto i nadbytečné zabývat se tím, zda byla stěžovateli upřena možnost k podání žádosti o prodloužení lhůty, jestliže následně dobrovolně některé dokumenty poskytl. Ačkoliv v rozhodné době již nemohl požádat o prodloužení lhůty, která již uplynula, nic mu nebránilo požádat o stanovení nové lhůty ke splnění povinnosti. To však neučinil, zjevně v domnění, že správním orgánem I. stupně požadované dokumenty již poskytl.

pokračování

[29] Nejvyšší správní soud se dále zabýval namítaným nenaplněním skutkové podstaty správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu stěžovatelem. Jelikož v bodě [15] tohoto rozsudku dospěl k závěru, že je rozsudek městského soudu v části týkající se požadované smlouvy uzavřené se společností Pilulka Distribuce s.r.o. nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť se městský soud nezabýval tím, zda stěžovatel s ohledem na § 6 odst. 2 správního řádu neposkytl dostatečnou součinnost stran této smlouvy již tím, že předložil správnímu orgánu I. stupně zmíněnou smlouvu bez příloh, bylo by předčasným zabývat se otázkou, zda stěžovatel naplnil skutkovou podstatu správního deliktu nepředložením smlouvy se společností Pilulka Distribuce s.r.o. v plném znění vč. veškerých dodatků a příloh. Tato úvaha bude na městském soudu v dalším řízení. Nejvyšší správní soud se proto zabýval pouze namítaným nenaplněním skutkové podstaty ve vztahu k požadované smlouvě uzavřené mezi stěžovatelem a společností transmed Transport GmbH a ve vztahu k standardnímu operačnímu postupu o přepravě.

[30] Podle § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu platilo, že *právnícká osoba nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako kontrolovaná osoba nesplní některou z povinností podle § 10 odst. 2.*

[31] Podle § 10 odst. 2 kontrolního řádu dále platilo, že *kontrolovaná osoba je povinna vytvořit podmínky pro výkon kontroly, umožnit kontrolujícímu výkon jeho oprávnění stanovených tímto zákonem a poskytovat k tomu potřebnou součinnost a podat ve lhůtě určené kontrolujícím písemnou zprávu o odstranění nebo prevenci nedostatků zjištěných kontrolou, pokud o to kontrolující požádá.*

[32] Sankční ustanovení kontrolního řádu [tj. rovněž § 16 odst. 1 písm. a)] chrání „zájem na zajištění dosažení účelu kontroly, k němuž je třeba mimo jiné zejména poskytování součinnosti kontrolované nebo povinné osoby kontrolujícímu, a dále zájem na zajištění řádného a nerušeného průběhu kontroly“ (důvodová zpráva ke kontrolnímu řádu). Jejich cílem je přinutit kontrolovaný subjekt ke spolupráci při kontrole, odmítá-li ji dobrovolně. Jde v zásadě o obdobu pořádkové pokuty s tím rozdílem, že sankce není ukládána za porušení procesní povinnosti, nýbrž povinnosti hmotněprávní, tedy povinnosti vytvořit podmínky pro výkon kontroly a poskytovat při ní potřebnou součinnost (srov. bod 13 rozsudku NSS ze dne 12. 7. 2017, čj. 6 As 83/2017-33). Má se tedy typově jednat o situace, kdy daný subjekt ztěžuje či dokonce maří průběh kontroly tím, že neposkytuje potřebnou součinnost.

[33] Kromě povinností ukládaných kontrolním řádem kontrolovaným osobám však platí také základní zásady činnosti správních orgánů, a to zejména zásada součinnosti správních orgánů s dotčenými osobami, jež vyplývá z § 4 správního řádu a která je řazena mezi principy dobré správy. Kontrola představuje interaktivní činnost, která z povahy věci a cíle, jehož má být dosaženo (tj. zjištění, zda kontrolovaná osoba plní povinnosti, které jí vyplývají z právních předpisů nebo které jí byly na základě těchto předpisů uloženy), vyžaduje vzájemnou komunikaci a součinnost mezi kontrolním orgánem a kontrolovanou osobou. Požaduje-li kontrolní orgán po kontrolované osobě poskytnutí určité součinnosti (např. předložení dokumentů) a kontrolovaná osoba v dobré víře požadovanou součinnost poskytne, avšak ne zcela dle představ kontrolního orgánu (např. v důsledku mylného výkladu toho, co kontrolní orgán ve skutečnosti požaduje), je na kontrolním orgánu,

aby v souladu se zásadou součinnosti dal možnost kontrolované osobě případné pochybnosti nebo nejasnosti odstranit. Pouze na základě vzájemného dialogu je možné dospět k cíli kontroly. Projevili-li kontrolovaná osoba snahu dialog vést, je na kontrolním orgánu, aby v něm pokračoval a nepřistoupil automaticky k trestání kontrolované osoby za domnělé neposkytnutí potřebné součinnosti při kontrole, jestliže mohlo být nedorozumění vyjasněno a potřebná součinnost poskytnuta v požadovaném rozsahu.

[34] Správní orgán I. stupně výzvou ze dne 11. 9. 2015 požadoval předložení dokumentů (viz bod [1] tohoto rozsudku), které stěžovatel nemohl předložit při kontrole na místě dne 25. 8. 2015. Byl-li stěžovatel v rámci kontroly vyzván k předložení daných dokumentů, měl buď tyto dokumenty v požadovaném rozsahu poskytnout, nebo skutečnost, že požadovaným dokumentem nedisponuje, správnímu orgánu I. stupně sdělit (srov. bod 12 rozsudku NSS ze dne 25. 5. 2018, čj. 4 As 92/2018-35, a bod 12 rozsudku ze dne 20. 11. 2019, čj. 8 As 300/2018-35).

[35] Správní orgán I. stupně po stěžovateli požadoval mj. veškeré smlouvy uzavřené mezi ním a společností transmed Transport GmbH. V podání ze dne 5. 10. 2015 stěžovatel uvedl, že proces dopravy objednávek ke klientům je ošetřen v příložené Dohodě o spolupráci (uzavřené s Pilulka Distribuce s.r.o.). Podle žalovaného stěžovatel v průběhu kontroly neposkytl informaci o tom, že žádná smlouva se společností transmed Transport GmbH neexistuje. Explicitní tvrzení, že smlouva neexistuje, učinil stěžovatel až podáním ze dne 10. 11. 2015.

[36] Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu zjistil, že společnost transmed Transport GmbH zajišťovala převoz léčivých přípravků mezi společností Pilulka Distribuce s.r.o. a Lékárnou Nad Primaskou, ve které byla následně zásilka otevřena, k dodacímu listu byla přidána faktura pro koncového zákazníka, znovu zalepena a předána společnosti transmed Transport GmbH, která ji odvezla zpět do společnosti Pilulka Distribuce s.r.o., ze které následně probíhal rozvoz zásilek ke koncovým zákazníkům. Z čl. 9.2 výše zmíněné Dohody o spolupráci dále vyplývá, že se společnost Pilulka Distribuce s.r.o. zavázala zajišťovat přepravu produktů zákazníkům ve smyslu § 85 odst. 2 písm. b) a c) zákona č. 378/2007 Sb., o léčivech a o změnách některých souvisejících zákonů (zákon o léčivech). Nejvyšší správní soud s ohledem na charakter spolupráce stěžovatele se společností Pilulka Distribuce s.r.o. dospěl k závěru, že tvrzení stěžovatele uvedené v podání ze dne 5. 10. 2015, dle kterého proces dopravy objednávek ke klientům je ošetřen v příložené Dohodě o spolupráci, je možné chápat také tak, že čl. 9.2 této dohody se vztahuje na veškerou přepravu léčivých přípravků, tj. že Pilulka Distribuce s.r.o. zajišťuje komplexní přepravu léčivých přípravků, ať již mezi ní a Lékárnou nad Primaskou nebo ke koncovým zákazníkům. V takovém případě by bylo jednoznačné, že mezi stěžovatelem a společností transmed Transport GmbH žádný smluvní vztah neexistoval. Jelikož není nemyslitelné, že stěžovatel touto odpovědí na výzvu správního orgánu I. stupně chtěl reflektovat skutečnost, že veškerou přepravu zajišťuje společnost Pilulka Distribuce s.r.o., a tudíž on není v žádném smluvním vztahu s jakýmkoliv přepravním, nelze v jednání stěžovatele spatřovat bez dalšího neposkytnutí potřebné součinnosti správnímu orgánu I. stupně při kontrole. Není totiž možné trestat kontrolovanou osobu za neposkytnutí součinnosti pouze za to, že ne zcela jednoznačně odpoví na výzvu kontrolního orgánu, jestliže v dobré víře požadovanou součinnost k výzvě dobrovolně

pokračování

poskytne. Opačný přístup by byl v rozporu se smyslem a účelem správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu, jímž zprostředkovaně (obdoba pořádkové pokuty) je, jak již Nejvyšší správní soud uvedl v bodě [32] tohoto rozsudku, přinutit kontrolovanou osobu prostřednictvím uložené pokuty ke spolupráci při kontrole, a to tehdy, odmítá-li ji poskytnout v rozporu s § 10 odst. 2 kontrolního řádu dobrovolně, případně jí trestat za její neposkytnutí, pokud k součinnosti nepostačuje vysvětlení ze strany kontrolujícího. Měl-li správní orgán I. stupně pochybnosti ohledně obsahu podání, měl stěžovatele vyzvat v souladu se zásadou součinnosti správních orgánů s dotčenými osobami, aby upřesnil, zda čl. 9.2 Dohody o spolupráci se též vztahuje na dopravu léčivých přípravků mezi Pilulkou Distribuce s.r.o. a Lékárnou Nad Primaskou, což však neučinil. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že stěžovatelovo jednání v rozsahu nepředložení požadovaných smluv uzavřených se společností transmed Transport GmbH nenaplnuje skutkovou podstatu správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu.

[37] Co se týče požadovaného standardního operačního postupu o přepravě vztahujícímu se k zásilkovému výdeji, z protokolu o kontrole vyplývá, že stěžovatel při kontrole na místě dne 25. 8. 2015 předložil standardní operační postup vyřizování objednávek prostřednictvím internetu s platností od 1. 3. 2014. Podáním ze dne 5. 10. 2015 stěžovatel k výzvě doložil standardní operační postup vyřizování objednávek přijatých prostřednictvím internetu pro epharmacy.cz a Pilulka Distribuce s.r.o. s platností od 30. 8. 2015. Předložené dokumenty nepovažoval správní orgán I. stupně za splnění výzvou stanovené povinnosti, neboť měl stěžovatel předložit standardní operační postup o přepravě vztahující se k zásilkovému výdeji. Žalovaný naopak v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že stěžovatel nepředložil standardní operační postup z doby kontroly. Předložené standardní operační postupy s platností od 30. 8. 2015 jsou proto dle žalovaného irelevantní.

[38] Nejvyšší správní soud z předložených standardních operačních postupů s datem platnosti od 30. 8. 2015 zjistil, že je jimi upraven postup při vyřizování objednávek přijatých prostřednictvím internetu. Pokud jde o objednávky z webu epharmacy.cz, ve vztahu k přepravě se v něm uvádí následující: „3.5 *Objednávky expedované zásilacemi společnostmi příslušný pracovník, který objednávku vyřizuje vhodným způsobem zkompletuje do expedičního obalu. 3.6 Obsahuje-li zásilka registrovaný léčivý přípravek, zasílá se pouze prostřednictvím nasmlouvané kurýrní služby. 3.7 Expedovaná objednávka se v systému e-shopů označí jako expedovaná.*“ Ve standardním operačním postupu týkajícího se webu pilulka.cz stran přepravy stojí, že „4.5 *Expediční karton je přelepen páskou a tím je připraven k expedici.*“

[39] Podle § 22 odst. 2 písm. f) vyhlášky č. 84/2008 Sb., o správné lékárenské praxi, bližších podmínkách zacházení s léčivy v lékárnách, zdravotnických zařízeních a u dalších provozovatelů a zařízení vydávajících léčivé přípravky, ve znění účinném do 30. 11. 2018 (dále jen „vyhláška o správné lékárenské praxi“), platilo, že *dokumentaci v lékárně tvoří standardní operační postupy vztahující se k přípravě a kontrole léčivých přípravků, uchovávání a výdeji léčivých přípravků, včetně zásilkového výdeje, a ke zpracování a předávání informací o podezření na nežádoucí účinky.*

[40] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že vyhláška o správné lékárenské praxi v § 22 odst. 2 písm. f) upravuje mj. standardní operační postup vztahující se k výdeji léčivých

přípravků, včetně zásilkového výdeje. O standardním operačním postupu o přepravě stran zásilkového výdeje, který správní orgán I. stupně po stěžovateli požadoval, však mlčí. Stěžovatel k výzvě předložil podáním ze dne 5. 10. 2015 standardní operační postupy vyřizování objednávek prostřednictvím internetu, tedy týkající se zásilkového výdeje ve smyslu § 22 odst. 2 písm. f) vyhlášky o správné lékařské praxi, které se fakticky přepravy také dotýkaly (viz bod [38] tohoto rozsudku). Jestliže vyhláška o správné lékařské praxi dokument typu standardní operační postup o přepravě vztahující se k zásilkovému výdaji neznala a upravovala pouze obecně standardní operační postup týkající se zásilkového výdeje léčivých přípravků, který stěžovatel správnímu orgánu I. stupně k výzvě předložil, lze mít důvodně za to, že byl stěžovatel v dobré víře, že svoji povinnost stanovenou ve výzvě splnil a poskytl správnímu orgánu I. stupně potřebnou součinnost ke kontrole. Za takové situace nelze spatřovat v jednání stěžovatele porušení povinnosti součinnosti dle § 10 odst. 2 kontrolního řádu.

[41] Pokud jde o tvrzení žalovaného, které si v napadeném rozsudku osvojil rovněž městský soud, že stěžovatel nepředložil požadovaný standardní operační postup z doby kontroly, Nejvyšší správní soud uvádí, že se zcela mýlí s tím, za co byl stěžovatel správním orgánem I. stupně trestán. Navíc žalovaný přehlédl, že stěžovatel již při kontrole na místě předložil dřívější verzi standardního operačního postupu vyřizování objednávek prostřednictvím internetu, a to s datem platnosti od 1. 3. 2014. Pakliže by měl stěžovatel dle žalovaného správní delikt spáchat mj. tím jednáním, že nepředložil požadovaný standardní operační postup z doby kontroly, pak by se stěžovatel správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu nedopustil, neboť veškeré verze standardního operačního postupu vyřizování objednávek přijatých prostřednictvím internetu předložil buď při kontrole na místě, nebo podáním ze dne 5. 10. 2015 k výzvě správního orgánu I. stupně. Nejvyšší správní soud nicméně podotýká, že správní orgán I. stupně primárně spatřoval spáchání správního deliktu v tom, že stěžovatel nepředložil k výzvě standardní operační postup o přepravě vztahující se k zásilkovému výdeji, nikoliv v tom, že by nepředložil jeho znění z doby kontroly.

[42] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že rovněž v případě požadovaného standardního operačního postupu o přepravě vztahujícímu se k zásilkovému výdeji stěžovatel svým jednáním nenaplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu, neboť potřebnou součinnost při kontrole podle § 10 odst. 2 téhož zákona správnímu orgánu I. stupně poskytl. Hodnocení, zda stěžovatelem předložené standardní operační postupy obsahovaly všechny požadované náležitosti a dostatečně upravovaly přepravu léčivých přípravků, měl správní orgán I. stupně přenechat až do navazujícího správního řízení, jehož podkladem byly výsledky provedené kontroly. Nelze stěžovatele trestat za to, že v dobré víře v souladu s vyhláškou o správné lékařské praxi předložil standardní operační postupy týkající se zásilkového výdeje léčivých přípravků, kterými v té době disponoval a které se přepravy také dotýkaly.

[43] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše řečené uzavírá, že stěžovatel svým jednáním nenaplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu v rozsahu požadovaných smluv se společností transmed Transport GmbH a standardního operačního postupu o přepravě vztahující se k zásilkovému výdeji, neboť na výzvu k předložení požadovaných dokumentů ze dne 11. 9. 2015 poskytl

pokračování

správnímu orgánu I. stupně potřebnou součinnost pro výkon kontroly. Pakliže měl správní orgán I. stupně ohledně podání stěžovatele pochybnosti, mohl jej vyzvat k jejich odstranění. Z průběhu kontroly nevyplývá, že by stěžovatel v obecné rovině jakkoliv odmítal poskytovat správnímu orgánu I. stupně potřebnou součinnost pro výkon kontroly nebo že by v důsledku jeho nečinnosti vznikly průtahy při kontrole. Naopak ze správního spisu je zřejmé, že stěžovatel obecně projevoval zájem na tom, aby kontrola řádně proběhla a aktivně správnímu orgánu I. stupně součinnost poskytoval. Lze proto považovat za pravděpodobné, že by stěžovatel k dotazu správního orgánu I. stupně nejasnosti ohledně požadovaných dokumentů dobrovolně odstranil.

[44] Co se týče námitky, dle které městský soud klade za vinu stěžovateli, že správní orgán I. stupně nepřihlédl k osobním a majetkovým poměrům pachatele, souhlasí Nejvyšší správní soud s městským soudem v tom, že stěžovatel v průběhu správního řízení výši uložené pokuty nespороval a v žalobě neuvedl ke svým osobním a majetkovým poměrům žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné dospět k závěru o likvidačním charakteru uložené pokuty. Jestliže stěžovatel v žalobě namítl, že je výše uložené pokuty likvidační, pak ho ohledně této námitky tížilo břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Ani jedno z těchto břemen stěžovatel neunesl. Jednak v žalobě neuvedl žádné konkrétní skutečnosti ke svým osobním a majetkovým poměrům, na základě kterých by mohl městský soud posoudit, zda je uložená pokuta pro stěžovatele likvidační či nikoliv. Jednak své tvrzení o likvidačním charakteru pokuty nijak nedoložil. Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že na č. 1. 15 spisu městského soudu je založeno potvrzení o zdanitelných příjmech ze závislé činnosti za zdaňovací období roku 2018. Bez relevantního tvrzení v žalobě je však bezpředmětné. Není totiž úkolem soudu za stěžovatele domýšlet, z jakého důvodu mělo potvrzení o zdanitelných příjmech prokazovat, že výše uložené pokuty je pro něj likvidační, navíc za situace, kdy stěžovatel nedoložil přehled všech jeho příjmů v daném roce.

[45] Městský soud se v dalším řízení bude zabývat tím, zda skutková podstata správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu byla naplněna alespoň částí vytýkaného jednání stěžovatele, a to ve vztahu k požadované smlouvě uzavřené se společností Pilulka Distribuce s.r.o. (viz bod [15] a [29] tohoto rozsudku). V této souvislosti rovněž posoudí, zda je relevantní tvrzení stěžovatele, že si výzvu vyložil tak, že má předložit aktuální znění dané smlouvy a jejích příloh, jestliže ve skutečnosti k výzvě naopak předložil kromě samotné smlouvy také její přílohu č. 2, která byla v původním znění (tj. ke dni uzavření smlouvy). Jestliže by dospěl k závěru, že v tomto bodě stěžovatel porušil povinnost poskytnout potřebnou součinnost při kontrole podle § 10 odst. 2 kontrolního řádu, bude na žalovaném, aby v dalším řízení znovu posoudil výši ukládané pokuty s přihlédnutím k zúžení vytýkaného jednání stěžovatele. V takovém případě by bylo proto nadbytečné, aby se městský soud zabýval namítaným rozsudkem sp. zn. 9 Ad 20/2015, neboť přiměřenost ukládané pokuty bude muset nejprve zcela nově zvážit žalovaný. Věcí řešenou v daném rozsudku se může zabývat žalovaný sám, nebo se jí bude muset zabývat, pokud by takovou argumentaci stěžovatel doplnil v odvolacím řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

[46] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná a napadený rozsudek městského soudu dle § 110 odst. 1, věty první, s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je městský soud vázán právními závěry uvedenými v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V novém rozhodnutí o věci rozhodne městský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 7. dubna 2021

Petr Mikeš
předseda senátu